

REALITATEA

(SAU LUCRURILE ASA CUM LE VEDEM CU OCHII)

ILUSTRATA

ANUL II. No. 17
13 MAI 1928

APARE TOTDEAUNA DUMINECA
Sub Direcția unui Comitet

Redacția și Administrația:
București, str. Sărindar 9

PRIMA DEFILARE

Regele Mihai I, al României, primind, pentru prima oară, defilarea de zece Mai

Prețul 8 lei

„Caut logodnicul...”

DE sigur că mulți dintre cititorii de gazete, dintre cei cari, ca și noi, urmăresc până și anunțurile, pentru a pătrunde mai adânc în realitatea cotidiană, — un antrefileu de trei rânduri e, de multe ori, mai elocvent decât un articol, indiferent dacă îl semnăm noi sau alți colegi de-ai noștri, — au făcut un cap de un metru și jumătate când s'au oprit la anunțul pe care-l reproducem :

„Caut logodnicul Viteazu Traian fost șef de poștă gara Războeni transferat Gheorgheni. Rog binevoitorii cari știu adresa lui să-mi comunice, Post restant Sibiu”.

Rugăm binevoitorii să nu se execute. Oamenii au așa de rar prilejul de-a face fapte bune încât, când le stă în putință, sunt datori să nu-l piardă, mai ales că în speță nu au nimic nici de pierdut și nici de câștigat.

Logodnica nu oferă nici măcar o bună recompensă...

In definitiv, de bine logodnicul n'a sters-o, oricât ar fi el și Viteaz și Traian. Probabil că și-a dat seama, în ultimul moment, că aleasa inimii lui ori a pețitorilor lui are nu numai niște rozalbe dar și unghii relativ ascuțite. Probabil c'a avut viziunea raiului ce-l așteaptă ulterior: scene de gelozie, mofturi cotidiene, pretenții greu de satisfăcut. Probabil că, în ultimul moment, logodnica și-a arătat, cum s'ar spune, arama: i-a cerut viteazului Traian să trăiască bine cu mama soacră, să nu mai fumeze, să renunțe la partida de cărți sau de biliard, la siesta de după masă, la bucatele preferate și să aibe grijă de trei toalete pe lună pentru nevastă ca s'o facă pe Ioneasca, cucoana dirigintelui să crape de necaz.

Omul a pus în cumpănă avantajele și dezavantajele târgului ce n'cheiase.

La început ibovnica se arăta suavă ca un poem iar fericirea-i se proiecta în lumină trandafirie. Ibovnica își ținuse ochii în sân și mâinile în poală. Declarase că va trăi cu respectivul din sărutări și că, în orice caz, îi ajunge o rochie, anual.

Viteazu Traian s'a crezut în culmea fericirii. A crezut că l-a prins pe Dumnezeu de ambele picioare. Pe urmă și-a dat seama c'a intrat în capcană. Incet-încet, ibovnica începu să se arate așa cum providența o înzestrase: mofturoasă, gâlcevită. Asemenea eroului lui Gogol, omul s'a gândit că tot mai bună e burlăcia, și și-a luat lumea în cap. La urma urmei, fuga e rușinoasă dar, în primul rând, ea este sănătoasă.

Și oricât de viteaz o fi fost el, oricât de Traian o fi fost, șeful de poștă din gara Războeni, — ce împerechere de brave denumiri, — și-a luat lumea în cap.

Astăzi e urmărit. Logodnica îl caută. Anunță la gazetă și roagă binevoitorii să-i comunice gaura de șearpe în care omul s'a cuibărit.

Rugăm binevoitorii să nu-l denunțe, să n'o înștiințeze.

ION PAS

BULETIN SĂPTĂMÂNAL

LUNA Mai era altădată luna florilor și a iubirilor. Poetul ne chema în nopțile albastre: „**Veniți, privighetoarea cântă și liliacul a înflorit!**”

În acest început de lună au fost, iusă, vânturi, ploa și frământări politice.

A fost marea adunare de la Alba-Iulia,

Partidul național-tărănesc a dovedit încă odată ascendentul ce are asupra masselor și a dovedit deasemeni spiritul de legalitate care îl călăuzește.

La Alba-Iulia ordinea a fost desăvârșită, așa cum în ordine s'au desfășurat și celelalte întruniri organizate de acelaș partid, concomitent, în țară.

IN aceeaș zi, Duminecă, Bulgaria a fost zguduită din nou, dar nu de un cutremur ci de un atentat.

La Sofia, la Banca de comerț, a explodat o bombă fără ca, totuș, pagubele să fie mari.

Pagube deasemeni neînsemnate, a suferit și localul legăției române situat în apropiere de bancă.

Interesant e că atentatorii, cari sunt până în prezent necunoscuți, au adresat ministrului nostru la Sofia o scrisoare de... scuze. Ei regretă că legăția română a suferit pagube și regretă că n'o pot despăgubi.

Precum se vede, atentatorii cari au intrat în conflict cu legile omenesți, n'au intrat în conflict și cu ale politetei.

IN conflict cu legile engleze a intrat deocamdată ex-prințul Carol. Presa mondială vestește. Fostul moștenitor nu renunță, pare-se la drepturile la care în atâtea rânduri, fără să-l silească nimeni, a renunțat.

I se atribue astfel intenția de-a se fi dus la Londra în tovărășia d-nei Lupescu și a câtorva aghiotanți ai săi pentru ca de acolo, cu avioanele, să se hazardeze pe teritoriul nostru.

Se vorbește de-un manifest al prințului, se citează crâmpce din acest manifest. Se vorbește de un apel adresat Ungariei, ca ea să-l sprijinească în schimbul unor concesii și a căror gravitate a fost subliniată de presa mondială: revizuirea tratatului de la Trianon, revizuirea problemei optanților, etc.

România nu-i scutită de frământări.

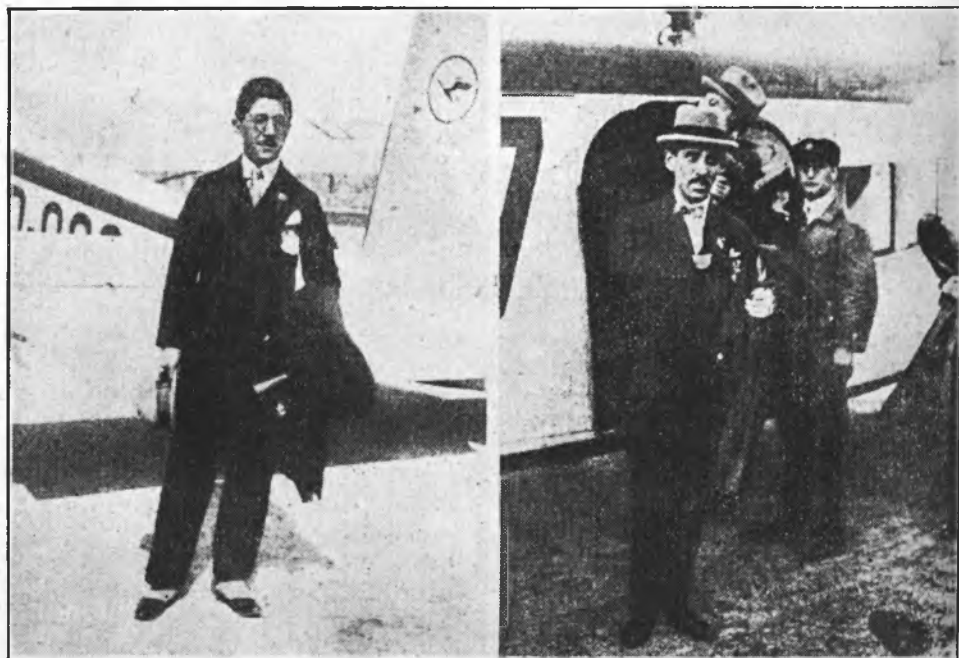
Deocamdată guvernul britanic a pus prințului în vedere să părăsească Anglia.

O crimă care nu e, . . . ordinară, prin îndrăzneala ei, e aceea săvârșită la hotelul Carol din București: un remizier a fost atras în cursă de un bandit modern care i-a zdrobit capul cu o rangă de fer, jefuindu-l apoi și dispărând.

A fost comemorat Miercuri poetul țărânimii Gheorghe Coșbuc, de la a cărui moarte au trecut zece ani.

A fost sărbătorită Joi, cu un fast obișnuit, ziua de 10 Mai.

Cursa unor ziariști japonezi în jurul lumii

Instituindu-se un premiu, pentru înconjurul lumii făcut în timpul cel mai scurt, s'au inseris la acest concurs și doi ziariști japonezi. D. Matsui (la stânga) a pornit dela răsărit spre apus, rivalul său, d. Araki (la dreapta) a plecat dela apus spre răsărit, spre America. Ei s'au întâlnit acum la Berlin, de unde fiecare își continuă cursa mai departe.

Clocotul din adâncul pământului

Forța mare a unei mașini cu aburi, care poartă fără odihnă vaporul gigantic, de 30 și 40 de mii de tone, dealungul mării, străbătând valurile, cu iuțea trenului, ne uimește și ne umple de admirație față de puterea omului.

Dar dacă am sta să comparăm isprava mașinei noastre, cu forța care aruncă mie-

peratură, pe care trebuie s'o socotim de 273 grade Celsius, sub punctul de îngheț al apei, desigur că pământul, cu încetul, s'a răcit atât de tare, încât scoarța lui s'a întărit și astfel a alcătuit un înveliș de rocă tare, în jurul interiorului de foc. Dar pentru că toate substanțele prin coborârea temperaturii se strâng, se contractă, și glo-

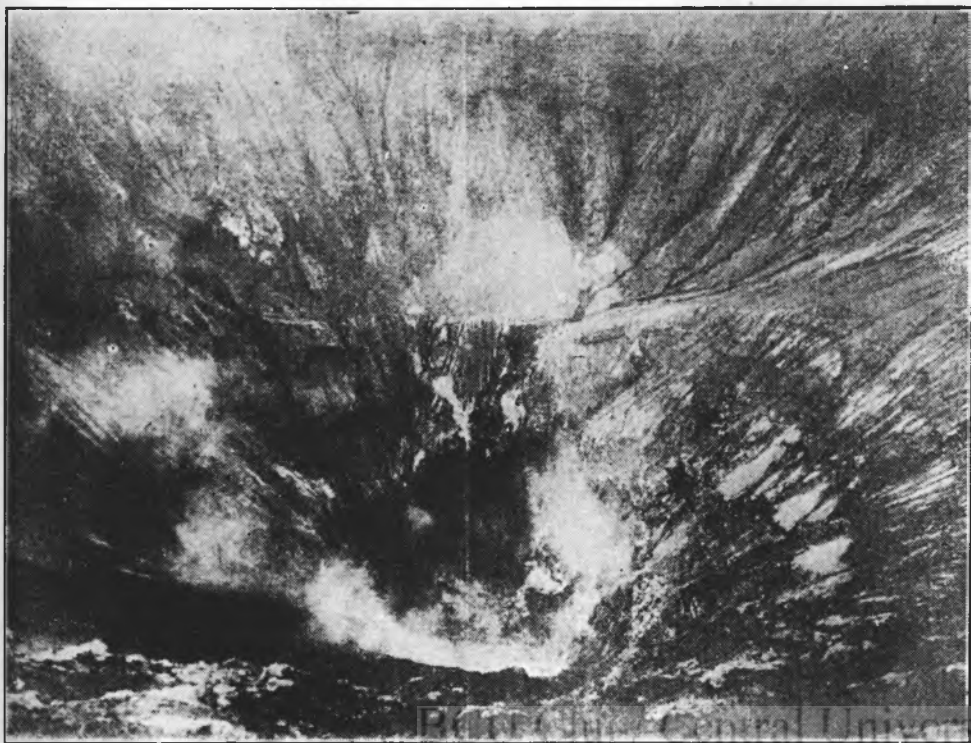
8880 metri (Himalaia) și s'au adâncit prăpăstii cât fundul mărilor, până la 10.000 metri (lângă insula Guam) în Oceanul Pacific.

În unele locuri însă, echilibrul de încetare a tensiunii între straturi se face sub forma de „cutremure tectonice de pământ”. Acestea se produc cu atâta putere încât întrec și sguirile pământului produse la erupțiuni vulcanice.

De obicei în acest caz avem o perioadă de cutremure, cum a fost în anul trecut în Japonia și de curând în Bulgaria și Grecia. În asemenea cutremure, în câteva secunde terenul format, din cea mai puternică stâncă se crapă și se sfarmă pe distanță de kilometri. Munții se prăbușesc în câmpii și pot duce cu dânsii, în adâncime, sate și orașe. Ținuturi populate se pot nimici pentru todeauna și prefăce în praf.

Terenuri întinse sunt răsturnate, aruncate asupra altora sau strivite în ele. Marea sgușuită sălbatic își părăsește albia, se aruncă bubuind pe uscat și șterge în câteva clipe, de pe fața pământului, porturi înfloritoare. Mii de oameni și de animale sunt uciși, înecați, sau îngropați de vii, în mai puțină vreme decât ne trebuie spre a face semnul crucii, și chiar morții sunt svârliți afară din mormintele lor.

Dacă însă potrivirea scoarței pământului se face relativ mai domol, atunci la cutremurele tectonice ale pământului se produc fenomene vulcanice și ele aducătoare de groază, deși totodată de-o frumusețe înspăimântătoare. Cu mugete sălbatic, pământul aruncă grămezi tari și sub formă de aburi, către cer, și rostogolește pe coamele munților râurile de lavă topită. Aerul

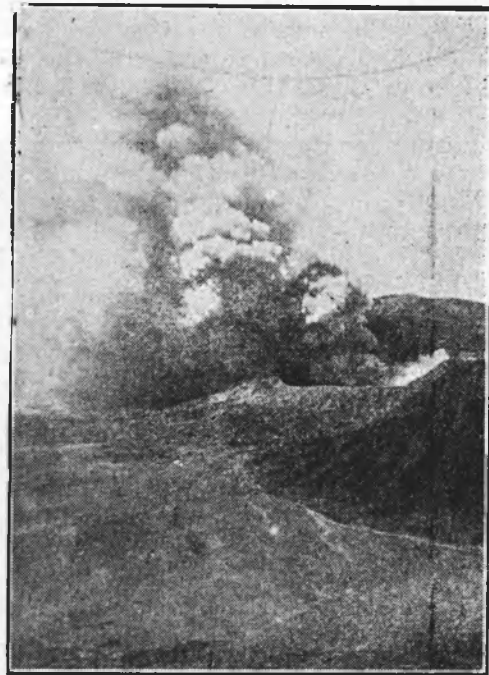

Craterul lui Bromo, ros de repetatele isbucniri ale vulcanului.

zului de foc al pământului, până la suprafață, ea n'ar mai însemna decât un copil neputincios, căci nici cuvântul „uriaș” nu pare destul spre a caracteriza acea forță. Socotim ca o faptă măreață a omului, că poporul din vechea țară a faraonilor a putut căra și așeza, una peste alta, în obeliscuri, blocuri de piatră de 350 mii de kilograme. Dar forțele pe care le pun în acțiune străvechile ateliere gigantice ale pământului, fac ca ținutul unor țări întregi sau ca suprafețe întinse din mări și oceane să se miște atât de tare, încât toate așezămintele omeștești, clădite pe dânsul, să se prăbușească la fel cu castelele din cărți de joc. Se ciocnesc aci și se scutură, nu milioane de metri cubi de munți grei, cari par de neclintit, ci milioane de kilometri cubici, cu atâta furie, încât popoarele care s'au așezat în acele locuri sunt cuprinse de groaza celei mai cumplite spaimi. În afară de cutremurele recente din Bulgaria și Corint, vom aminti de cutremurul din 1897 în Brahmaputra indiană, care a sgușuit puternic un ținut de nu mai puțin de 4.532.000 kilometri pătrați. Mișcările scoarței pământului, de bună seamă că nu pot fi produse de forțe îngredite și locale; desigur că la temelia acestor mișcări stau forțe ce depind de întregul glob.

După ipotezele științifice, unanim admise, la început nu numai interiorul planetei noastre era în formă de gaz (aburi) arzând, dar și scoarța de azi, suprafața. Pe drumul său însă, prin universul răcit la o tem-

bul pământesc, în decursul vremei, s'a făcut tot mai mic. Această contracțiune o poate suporta ușor interiorul de foc al pământului, care a rămas plastic (moale și puțină lua orice formă), fără nici o perturbare mecanică. Dar nu tot astfel scoarța de stânci tari, care formează un înveliș globului și care nu se poate îndoi decât cu mare greutate. Grosimea acestei scoarțe, poate fi socotită, după calculele cele mai recente la 40—50 kilometri. După aceasta urmează o zonă de trecere plastică de maximum 1500 kilometri. Ambele straturi, laolaltă înseamnă însă, în comparație cu întregul diametru al pământului, de 12.740 kilometri, foarte puțin, și se înțelege lesne că mantaua exterioară trebuie să se încrețiască după miezul pământului, care se strânge laolaltă. Atunci — din pricina structurii casante a rocilor care alcătuiesc scoarța, — se desfac, într'un număr mare de straturi, dintre care unele sunt atât de întinse încât pot cuprinde țări și mări. Dar strângerea pământului tot continuă și astfel ne putem ușor imagina ce tensiune enormă se produce între aceste straturi uriașe. În parte însă tensiunea slăbește printr'o mișcare domoală a straturilor, în direcție orizontală și verticală, mișcare care rămâne neobservată pentru noi, — astfel avem fenomenul formațiunii munților. E lesne de dedus ce forță uriașe lucrează în adâncul pământului la această formațiune, când ne gândim că în decursul vremurilor s'au ridicat ținuturi până la o înălțime de

Bromo, vulcanul încă activ din Java.

se umple până departe cu răsuflarea arzătoare și de iad a acestei lave.

Scoarța de roci a pământului, chiar dacă e mai ușoară decât masa arzândă a miezului, produce însă o apăsare enormă asupra masei moii dinlăuntru; materialul vulcanic țâșnește atunci afară cu putere mare.

Nu va fi deci de mirare, că se pot produce erupțiuni, cum au fost acele ale vulcanului Kracatao din marea Sondelor, în 100 de ori mai mare. Bubuiturile vulcanului puteau fi auzite atunci, până la o depărtare de peste o șesime din tot cuprinsul pământ-

cele amurguri strălucitoare, acei nouri luminoși, de care își mai amintesc cu admirație toți câți le-au văzut.

Focul și apa în vulcanii câți există, se unesc spre a aduce miezul topit al pământului, la suprafață în formele cele mai neașteptate: ici prin formațiuni de movile cocoșate mai mari sau mai mici, dincolo ca solzi uriași. Erupțiile vulcanice se fac când furtunos, ca o explozie, când neașteptat de liniștit. Ici țâșnesc afară gaze și aburi, dincolo coloane înalte de apă fierbinte (Geisere); în altă parte, se formează izvoare de noroi fierbinte (vulcane de noroi); și tot așa mai departe, mereu în altfel.

O privire într'un crater enorm al vulcanilor de pe insula Iava ne înfățișează un peisaj asemănător cu al lunii. Toată viața organică pare gonită de aci. Pe o distanță de mai bine de 50 kilometri pătrați pământul alcătuiește o suprafață netedă de nisip, în mijlocul căreia se ridică, unul lângă altul, cinci cratere de foc. Dintre ele actualmente singur Bromo, înalt de 200 metri

Geizer (țâșnătură de apă caldă) în Statele Unite ale Americii

1883, când în trei zile s'au svârțit afară 18 miliarde de metri cubi de cenușe, poate până la o înălțime de 40 kilometri; după socoteala geologilor apa aruncată totodată sub formă de aburi a fost de cel puțin 100 de ori mai mare. lusc și valurile uriașe pe care le producea în mare înconjurau de trei ori și jumătate tot pământul. Fărămi foarte fine de cenușe au rămas plutind în părțile înalte ale atmosferei ani de-a rândul, alcătuind a-

Vulcan de noroi în Noua Zeelandă

mai e în activitate. Ceilalți — după câte veacuri? — s'au stins.

Desigur că vor trece multe mii și zeci de mii de veacuri, până când pământul să se răcească complect. Până atunci nenumărate și îngrozitoare cutremure se vor mai putea produce, numeroși vulcani vor mai erupe.

Iar noi — biete furnici neînsemnate — de mult vom fi încetat să mai fim în univers, planeta care ne poartă azi va fi un țintirim tăcut și înghețat.

Marele vânător

de Svend Fleuron

Intr'o noapte târzie de toamnă, rățaciam fără nici o țintă, când l-am întâlnit, afară în jocul fermecător al razelor de lună...

Un trup deșirat și osos, o fantomă ciudată, ducând pușca pe umăr, veni de dinapoia unui copac, drept spre mine.

„Moartea!”

Mă dădui un pas îndărăt.

„Așa mi se spune!” murmură moțând, capul hidos. „Meseria mea e cunoscută, pe tot întinsul pământului!”

„Dar dacă ești Moartea” — șopti eu — de ce nu văd la tine coasa pe umăr?”

Rânjetul omului de oase străluci înfricoșător, prin noapte: „Asta era odată, când sufletele creșteau pline de credință, ca spițele pe ogorul lui Dumnezeu... Astăzi sunt viclene ca sălbătăciunile din codru. *Grija de moarte* le stăpânește trupul. În timpurile noastre — și lovi cu palma patul armei — „pușca e mai potrivită!”

Și moartea pași mai departe, la vânătoare, prin lume.

Vârful Vezuviului, în interiorul marelui crater.

Pericolul vieții plătit cu metrul!

10 metri 50 de dolari

Interesante destăinuiri ale unui „Double”, anonim loctiitor al eroilor, în toate filmele de senzație, când e vorba ca cineva să-și riște viața.

LA cinematograf ne produc palpitatie și situațiunile îngrozitoare în care se aventurează eroul. Admirăm îndrăzneala lui și ne uimește dibăcia cu care știe să scape din încurcături.

Nimeni nu cunoaște însă pe adevăratul erou, nu artistul celebru de cinematograf care totdeauna e cruțat, când e vorba de pericol, ci pe loctiitorul său, a cărui viață, mai puțin prețioasă, trebuie să stea pavăză pentru acela. Nu artistul de cinematograf sare în apă de pe podul ridicat la o înălțime a-

Fără nici un truc: un salt deasupra stradei, dela etajul al unsprezecelea al unei case, pe acoperișul casei din față.

meiitoare, nu dânsul se agață de trenul care aleargă în goană nebună, nu dânsul se luptă cu bandiții pe o aripă de avion în sbor. Acestea toate le face „loctiitorul”, gata imediat să se aventureze în situațiile cele mai nebunești.

Iată câteva scene pe care le-a trăit un astfel de „Double” angajat la mai multe case de filme.

„Să nu uiți”, îmi spunea Brownie Wilson, pe când vâsliau înspre stânci — „să sari drept în apă, ca să fi în fața aparatului”.

La aceasta trebuia să cuget, pe când stăteam sus pe vârf și trebuia să sar prin aerul limpede 137 de picioare, până jos, în apă. Putea să mă coste viața, deși mă înveleseră într-o haină subțire de metal, care se lipia strâns de trup.

Pe când mă cățaram pe piatră, se și întâmplă un mic accident. O bucată de stâncă de mărimea unei gresii respectabile, se desface și-mi căzu în cap.

Mi-am pierdut echilibrul și căzui îndărăt în apă. Am fost pescuit, medicul îmi făcu trei cusături pe cap și îmi dădu atâta ra-chiu, că repede putui să mă cațăr iar.

Mă aflam deci iar în vârful colinei, lucru

care însemnase o muncă de o oră. Dede-subtul meu aștepta toată societatea din film, în bărci, ca să fac saltul meu de 50 de dolari.

Ne înțelesesem că-mi voi da drumul, când directorul își va ridica megafonul și apoi îl va lăsa în jos. Deci stăteam și așteptam. Dar tot mereu trebuia să văd apa sub mine. Nu mă simțiam sigur pe picioare. Mi se părea că nu voi putea învinge nici odată teama de moarte, de o moarte groaznică.

Viața stelei de cinematograf e prețioasă și trebuie să fie cruțată. A mea...?

Insfârșit se dădu semnalul. O clipă stă-tui fără mișcare. Mândria îmi dădu în cele din urmă puteri să sar.

Cu muschii încordați, cu mâinile întinse — „luai bine seama” — sării jos, în prăpastie.

Plici! Ca o minge de gumă bine umflată, mă isbi de suprafață apei reci de mare. Aproape nici nu mă cufundai. Sângele îmi acoperi capul și îmi tășni pe față. Cu toată amețeala mea, mișcai în mod automat brațele și înotai în afară de cuprinsul camerei fotografice.

Fui pescuit din apă. Pielea capului îmi era ruptă și atârna în bucăți. La cele trei cusături pe care le aveam, se mai adăugară alte două, atât de sânguitor lucră medicul și acul său.

Astfel începu cariera mea de film.

Știi că fiecare visează la film. Cu mine n'a fost altfel. Dar de atunci, după ce mi-am frânt toate oasele în trup, entuziasmul meu s'a mai răcit.

De trei ani sunt acum actor loctiitor, în situațiuni periculoase. Zi de zi mi-am riscat capul, pentruca publicul nebun să aibe senzații.

Nu se poate spune că un „Doublet” de film, ca mine, duce o viață prea tihnită. Tot ce e periculos într'un film, trebuie să facă oameni ca mine. Iar pentru toate câte le facem sunt ridicați în slavă eroii filmelor, fără ca dânsii să riște un singur fir de

păr din capul lor. Nu înseamnă că adevărații artiști de cinematograf nu au îndrăzneală.

Cele mai adesea direcțiunea îi oprește să se aventureze, pentruca viața lor e prea scumpă.

Dacă unul ar fi ucis, mai înainte ca filmul să se termine, ar fi necesar să se înceapă toată rularea cu o altă stea. Viața loctiitorilor de film e mai efină.

Pentru afacerea asta la fiecare trupă nu există în totul decât cinci oameni, de primul rang, care își pun astfel viața pe o muchie de cuțit. Pentru dânsii nimic nu-i cu neputință, din tot cecece un autor de filme sau un regisor își poate închipui. Dar pentru câțiva din această trupă încă, trebuie în fiecare an să se găsească alții, căci aceștia se prăpădesc sau se schilodesc rău.

Pe mine nu m'a împiedicat încă să joc, nici una din rănilile pe cari le-am căpătat; deasemenea nici n'am murit.

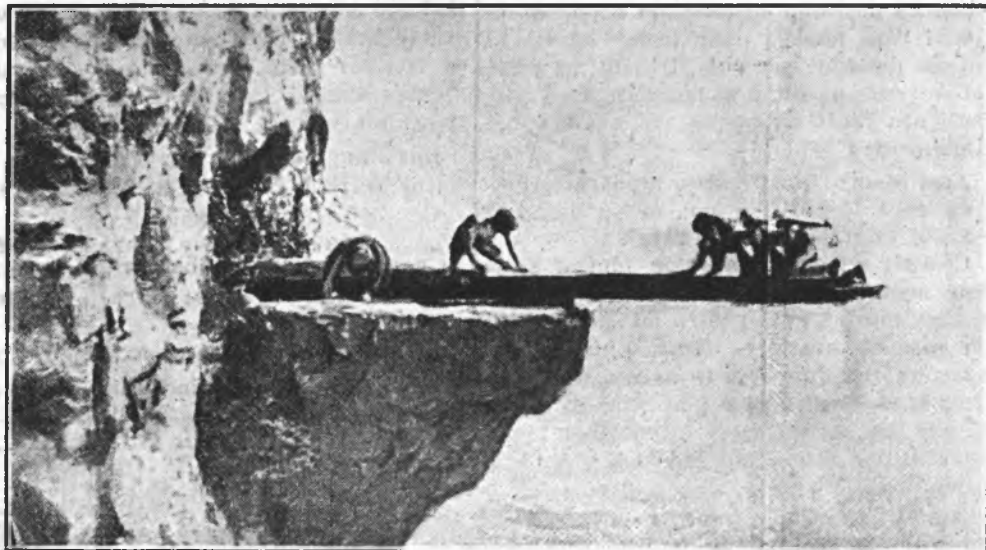
Monte Blue a făcut un film cu un tren; și eu trebuia să fiu loctiitorul său. Era o scenă în care trebuia să sar de pe un pod pe un tren în mers. După ce am făcut câteva încercări, se decise că trenul va merge cu o iuteală de 55 km. pe oră — la o viteză mai mare n'aș fi putut face săritura.

Astfel atârnam deasupra șinelor și așteptam trenul. După marginea podului trebuia să sar la o adâncime de 5 picioare (un metru și jumătate).

Când dădui semnalul că poate să pornească, trenul, care se găsea la vreun km. de presiune. Pe distanța aceasta putea să-și potrivească viteza, care era mereu controlată de un inginer. Când însă scoțând fum mult ajunse sub mine, mi se păru mare cât un munte și atât de iute, că par'că făcea 100 km. pe minut.

Sări, mă isbi de ceva, ochii și nasul îmi erau plini de fum, încercai cu disperare să mă agăț de ceva, dar nu puteam să văd nimic, de aburi și de fum.

Alunecai, căutam cu furie un punct de sprijin, dar din pricina iuțelii trenului era cu neputință, — și căzui la pământ, alături

Scenă emoționantă din film: artiștii se găsesc la 1000 metri înălțime.

de șine. Când zăceam în spital, cu trei coaste rupte și cu mulți mușchi frânți, fără să pot dormi din pricina durerilor groaznice, desigur că nu puteam împărtăși entuziasmul mulțimei care veni să mă viziteze.

Puțin timp înainte de Crăciun, am fost nevoit iară să fac, într'un film de William Fox, o ispravă, de care-mi voi aduce multă vreme aminte.

Scena se petrecea în cartierul comercial, cel mai populat din Los Angeles. Trebuia să fac un salt de pe vârful unei clădiri cu 11 etaje, pe acoperișul casei din față, care era cu ceva mai joasă. Unsprezece etaje deasupra pământului, dedesubt asfaltul tare; salariu: 100 dolari pe săptămână.

Distanța pe care urma să o sar nu avea decât 8 picioare, dar pericolul de-a cădea dela o înălțime de 120 picioare, și fără puțință de scăpare, era mare. Fui legat la cingătoare cu cea mai subțire și cea mai tare sârmă care se poate produce. Dar era o întrebare dacă m'ar fi putut ține în cazul de-aș fi căzut. Am calculat cu cea mai mare grijă depărtarea și am sărit. Seara am dat o masă, la mine acasă.

Când o întreprindere de filme mi-a cerut o scenă în avion, am dat consimțământul, pentru că era vorba de un lucru ușor. Când am sosit acolo, însă, ieși la iveală că mi se cerea o săritură cu parașuta. Un lucru ca ăsta nu-l făcusem niciodată, și-mi era teamă. Singura dată, când am asistat la o asemenea scenă, bietul „loctiitor” a avut un accident mortal.

Mi s'a părut c'am ajuns prea curând la locul, unde ne aștepta avionul. A durat 2 ore, până când aparatul de cinematograf și tot ce trebuia, a fost pus în ordine. Apoi veni regisorul și mă întrebă dacă eram gata să „cad”. De fapt eu nu prea voiam, dar nu mai era nimic de făcut.

Începurăm să ne suim și vedeam cum avionul cu aparatul fotografic ne urma. De fapt nu prea eram lămurit asupra celor ce aveam de făcut. Trebuia să se facă ceva parașutei ca să se deschidă. Dar ce, aceasta n'o știam precis. Înțelegeam că inelul care se găsea atârnat de umăr trebuia să aibă vre-un rol important, dar nu luasem informațiuni mai amănunțite, căci nu voiam să le spun oamenilor cât de puțin mă pricepeam la acest lucru. Le povestisem c'am mai lucrat la avioane și nu voiam să mă trădez, prin întrebările mele, cât de neprițit eram de fapt.

Pilotul îmi strigă ceva, eu devenii conștient de pericolul în care mă aruncam, și atunci l'am întrebă cum trebuie să sar și cum se deschide parașuta. Dânsul mă privi cât se poate de uimit și buzele sale se mișcară, așa încât eu par'că am auzit vorba „Dobitocule!”

Apoi răcni: „Când sari — numără zece — apoi trage zdravăn de inel. — Nu merge să numeri încet, — încearcă zece”.

Celălalt avion se apropie binișor și se dete semnalul convenit. Ne încrucișarăm, și fiecare minută avea pentru mine, — în teama mea de moarte — durata unui an. Căutam să mă dumiresc ce aveam de făcut: trebuia să încalce pe o platformă și de aci să sar jos. Acum acest lucru sună foarte simplu, dar atunci aproape am rămas în nesimțire.

Am eșit afară, mai întâi foarte încet, apoi cu grabă înfigurată. Am dat drumul unui picior, iar cu o mână nesigură apuca un

drug, celălalt picior se cobori încet și el și astfel pluteam în gol. Fără nici un temei, în clipa aceasta îmi veni în gând un cântec vechi, nebunesc al negrilor.

O secundă rămăsei astfel agățat de sârme și drugii de lemn. Vântul se juca cu mine și hainele mele. Dar trebuia să-mi dau drumul. Încecai să o faci, dar îmi era prea greu. Încecai încodată. Părea că-mi pierdusem mâinile undeva, căci nu vroiau să mă asculte. Și apoi mă cufundai — adânc, — adânc.

Fără să-mi dau seama, am început să număr: Repede de tot: unu, doi, trei... zece. Și atunci am tras șiretul. Mi se părea că mă învârtesc necontent în jurul meu. Picioarele mele aveau viața lor proprie. Brațele le țineam strâns apăsate pe coaste, iar inelul prețios cu amândouă mâinile. Și mă duceam adânc, tot mai adânc. Oare drăcia asta albă nu se va deschide nici odată? „Ce se va întâmpla dacă nu se desface?” Eram numai pe jumătate conștient.

Deodată o pocnitură, ca și când un tun ar fi tras foc: așa trosni mătasea subțire, când se desfăcu, în aer. Acum simțeam — și aceasta era nespuse de liniștitor și plăcut — că totul mergea bine, și mulțumii lui Dumnezeu, în sinea mea.

De timpuriu, era pentru mine o glumă când trebuia să joc o scenă în automobil. Dar într'un film trebuia să am un accident cu mașina. Pentru ca lucrul să pară verosimil, trebuia să merg cu 70 de km. pe oră. S'au făcut toate pregătirile pentru ca automobilul să se poată ciocni, și totuș eu să am cât mai mare siguranță posibilă. Înainte și îndărăt mașina avea arcuri de oțel, caroseria și roțile erau atât de jos, încât eu, dacă totul mergea bine, să am posibilitatea, încă la vreme să sar afară.

Câtă vreme pericolul nu era apropiat, am rămas liniștit la volan. Dar când trebuia să se producă ciocnirea, nu prea mi-a venit la socoteală. Dar tocmai pentru că sunt atât de periculoase, aceste întâmplări au farmec.

Dintr'o parte venea un camion mare, pe acesta trebuia să-l lovesc. Am pornit cu viteza doua și apoi am intrat în a treia. Mașina sări repede dela 60 la 70 și când veni în câmpul aparatului ajunsei la 90, dădui la o parte volanul și sări afară. Se produse o ciocnire formidabilă, și când deschisei ochii iară, tocmai mă scoteau, într'o stare de plâns de sub dărâmături. O clipă avui un sentiment ciudat — oare am murit? Dar nu, mă ridicaseră în picioare, totul era în bună ordine, automobilul se dăduse de trei ori peste cap. „Va ieși admirabil”, spune unul. Eu închisei ochii. Eram foarte mulțumit.

Intr'o bună dimineață, mă duceam la atelierul Warner Brothers în Sunset Avenue. Un regisor mă chemă.

„Am ceva pentru d-ta. Turnăm un film, în care Sid Chaplin joacă rolul principal, și ne gândim că d-ta ai putea prea bine să preiei un rol”.

Eram foarte mândru că am și eu o parte în această afacere și declarai că sunt gata

la orice. Dânsul mă lămură că trebuie să stau pe o căruță, să ameninț cu pistolul pe d. Chaplin și în momentul potrivit să sar de pe căruță și să mă apuc zdravăn de o cracă de copac.

Părea foarte simplu. Poate că așa ar și fi fost, dacă ar fi fost vorba de o suprafață plană. Scena se petrecea însă într'un parc foarte accidentat și acoperișul căruței, pe care trebuia să stau, era rotunjit, așa încât chiar dacă trăsura nu s'ar fi mișcat, era greu să te ții în echilibru pe dânsa.

Mă aflam astfel pe acoperișul trăsuri, cu pistolul în mână, d. Chaplin stătea în trăsura și ținea mâinile sus, cu hăturile libere — și așa am plecat. Ce lucru al dracului pentru mine să mă țin în picioare!

Calul o rupse de fugă și ocoli copacul. Era prea târziu să mai sar, căci craca era prea aproape. Nu puteam să trec mai departe și nici să mă dau înapoi. Sării în aer și încecai în cadere să o apuc, dar mă și găseam la pământ. Scena era terminată, de sigur nu așa cum fusese plănuită.

Mă rămisem destul de binișor, dar regisorul dorea să mai jucăm odată scena.

Eu nu mai aveam nici o dispoziție, când începurăm iară. Mă durea fiecare mișcare, dar trebuia să încep odată. De data aceasta însă d. Chaplin ținu hăturile, așa încât calul să nu poată face ce-o voi, și isbutii, la vreme, să apuc craca. Dar nu puteam să întrebuițez decât mâna dreaptă, căci stângă îmi era ruptă în două locuri.

Astfel devenii membru al „clubului 2083”. Așa numim noi asigurarea de stat din California, căci dânsa plătește invalizilor, incapabili de muncă, lea de principiară de 20 dolari și 83 cenți Bineînțeles că acest club ne cuprinde în primul rând pe noi. Locțiitorii din studiouri.

DEDUCȚIE.

Un cumpărător de lucruri vechi se adresează d-lui Bețivescu: „Nu cumva a vești haine vechi, ghetă purtate, cărpe?”

— Vino altădată — spune d. Bețivescu, — soția mea e plecată pe câteva zile.

— Așa, răspunde negustorul, atunci de sigur c'aveți niscai sticle goale!

Motto: „Cumpărarea pianului e chestie de încredere”

Garanția cea mai deplină

**o oferă renumelei
excelent al firme**

I. TRISKA

existență de 58
ani, ce mă ves-
tit depozit ai
branșei

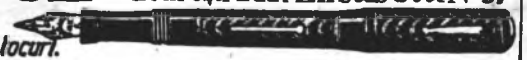
Reprezentantul

general al cunoscutei mărci

„Förster”

Cluj, Str. Șaguna 14. Telefon 419

EBONITUL FABRICA DE TOCURI DE SCRIS
București Bdul Elisabeta N° 57
Secțiune specială pentru
reparat orice sistem de locuri.

Z E C E M A I

Z iua de zece Mai e sărbătoarea noastră cea mai sfântă. În ziua aceasta prăsnuiește toată suflarea românească izbânda neamului nostru împotriva împilărilor de veacuri și a nedreptăților trecutului. În anul acesta, ziua de zece Mai a avut un tâlc încă mai adânc, prin faptul că micul nostru rege, nădejde neprihănită a României, a stat în fruntea bucuriei obștești și a primit pentru prima dată, defilarea armatei.

Ilustrațiile noastre înfățișează parada la București.

La stânga: Cortegiul regal în drum dela palat la Patriarhie.

La dreapta, sus: A. S. principele Nicolae, călare, în fața tribunei regale; jos: d-nii Vintilă Brătianu, N. Lupu, C. Hiottu și I. Inculeț, urmărind evoluția avioanelor.

Incercări literare După cutremurile din Bulgaria

PRILEJUL

Ești mândră tu, cum alta nu'!
Dar ți-am făcut-o... iată!
Te-am sărutat, tu nu o știi,
Și-o știe lumea toată.

Ieri la biserică, când tu,
Pe Crist, l-ai sărutat;
De-pe icoană ca un hoț,
Sărutul l-am furat.

Un alt prilej mai bun n'avui,
Iar buzele-ni udate,
Cum stam în urma-ți murmuram
„Sărută-le pe toate”.

Și popa, cred se minuna
De-atâta evlavie;
Iar eu — icoane — mă rugam,
Să fie... să tot fie.

Ce-au zis creștinii, nu prea știu,
Mă zăpăcii de-a bine...
Tot sărutând în urma ta,
Icoanele divine.

N. GHERCULESCU

Alături de Filipopoli cel distrus de cutremure, a apărut un oraș de șatre și de corturi, ceva ce se aseamănă cu tablourile biblice. Construind aceste locuințe, sinistrații au întrebuințat cele mai surprinzătoare și variate „materiale”: covoare, stufe plapume, hârtie.

Oamenii aceștia au salvat prea multe fleacuri și au uitat, în clipa perii, de cele mai necesare și importante lucruri. Tot astfel, la scufundarea „Titanicului”, miliardarii americani uitau de bijuteriile lor scumpe, având grija de carpe și tabachere.

Dintr-o casă din Filipopoli proprietarul n'a scos decât o mare oglindă de toaletă, care acum stă stingheră și tristă în ploaie, reflectând jalea refugiaților.

Panica n'a atins însă pe refugiații ruși, armeni și nici pe țigani: toți aceștia și-au luat legăturile și sacii și au fugit dincolo de marginea orașului.

— „Acolo unde pământul nu se cutremură atât de tare!”

În corturi începe să se audă răsunând răsete. Atât e de adevărat că omul se obișnuiește cu orice soartă.

Se pot vedea firme și inscripții de felul acesta:

- „Vila „Prima Salvare”.
- După „Groază — Mântuirea”.
- Palatul Nenorocirii.
- Vila „Mulțumesc lui D-zeu”.

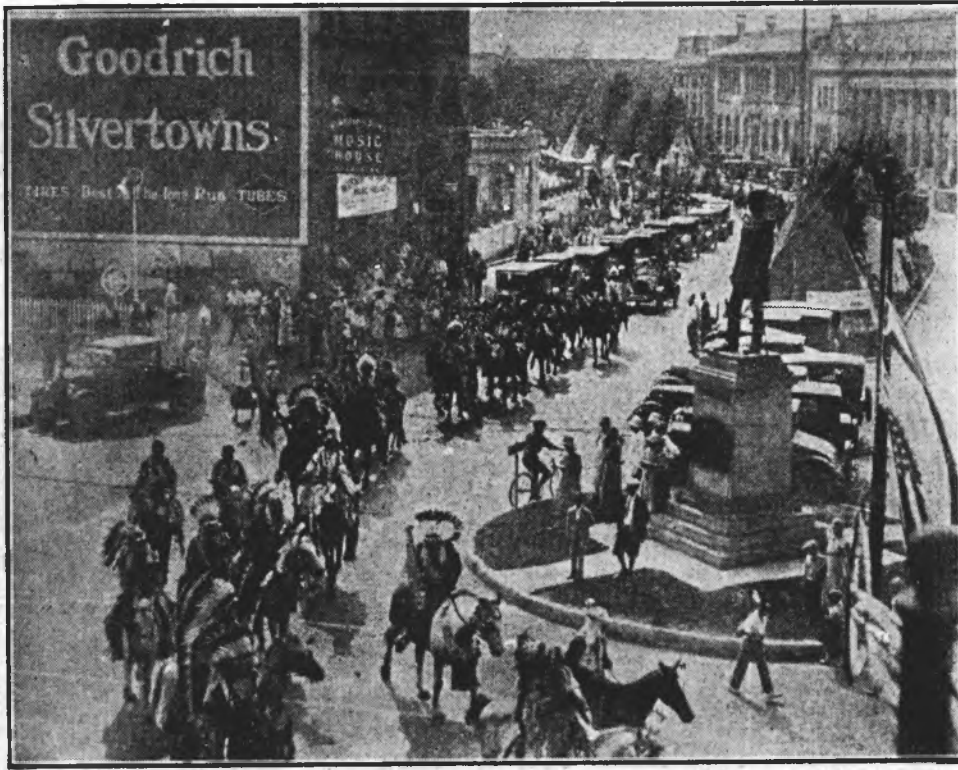
Sau:

— Din pricina apropiatei mutări, acest adăpost se vinde cu 750 leva. Preț fix.

Planurile lui Lindbergh

Indrăznețul aviator, cel dintâi „învingător al Atlanticului” va întreprinde în curând un nou zbor, cu aeroplanul sistem Ford (trei motoare), spre Europa peste Ocean. Lindbergh vrea să-și împartă drumul în câteva etape, într-o direcție cu totul nouă pornind în Iunie: New-York, Newfoundland, Greenlanda, Islanda, Scandinavia. Biroul central meteorologic american afirmă că pe acest drum Lindbergh va da de cele mai mari pericole. Însă celebrul aviator e sigur de succes. Din Norvegia el va zbura astfel: Rusia, India, China, Japonia, Alasca, California, New-York, deci va face un ocol jurul lumii.

Al doilea congres indian la Spokane, în America

Orașul care timp de o săptămână a devenit o tabără indiană.

Al doilea „Pow-Wow”, congresul tuturor indienilor din Uniune, s'a ținut, sunt vre-o două luni de atunci, la Spokane, statul Washington în America.

Au participat toate neamurile de indieni prin delegați, spre a se consfătuși asupra

nevoilor lor și a le supune „părintelui lor cel alb”, — din Washington.

Fondatorul orașului Spokane, — care astăzi numără 150.000 locuitori — este Jhon Wawerly, bătrân de 80 de ani, dar încă viu, care la 1876 și-a așezat cortul —

Pitorescul miilor de corturi din parcul orașului Spokane.

Privire generală asupra orașului Spokane, care n'are — după cum se vede un aspect prea romantic: e un oraș american.

„Tepee” în locul unde azi pulsează o viață activă, comercială. Spokane e metropola „sălbaticilor aurii din Vest” și se găsește într'o poziție admirabilă, în țara minunată „a celor 400 de lacuri”.

Se întâlnesc aci oameni din cele trei neamuri principale de indieni, Sioux, Cheyenes și Blackfoot, unii cu părul alb, cari își mai amintesc de vremurile depe la 70 când, cu pușca în mâini își câștigau existența.

Uniunea americană le-a impus pe atunci o serie de restricțiuni grele, le-a confiscat

Un indian dela congres: căpctenia Pieter Negru Owen Heavy Breast

pământurile și mai ales a îngăduit să fie otrăviți cu „apa de foc”, alcoolul nereclicat, plin de fuzel, care a adus moartea și degenerarea, în sânul neamurilor de rasă roșie.

De atunci pieile roșii — văzând cum rămân tot mai puțini, din mândrii bărbați de odinioară — au părăsit ura milenară, care-i făcea dușmani de moarte, și și-au dat mâna frățeste.

Astăzi diferitele triburi se întrunesc din când în când în congres, în capitala fondată de unul din tra lor.

O căsătorie originală

Un acrobat anume Charles Viss, care dădea reprezentații la un circ din Arras, a fost arestat, fiindcă își dădea un nume fals, având asupra sa și acte de identitate false.

Urma să fie judecat de tribunalul corecțional, când anunță poliției dorința sa, de-a se cununa cu femeia, cu care trăia de mai multă vreme.

Mireasa era și ea o acrobată și se numea Marie-Ioséphine Adèle.

Poliția încuviințându-i cererea, orașul Arras a avut prilejul să vadă o căsătorie foarte originală.

Înainte chiar de a fi judecat, Viss a plecat la ofițerul stării civile, însoțit de doi jandarmi.

După rostirea sacramentalului „da”, jand-

darmii, cari făceau și pe martorii, au semnat în registrul de stare civilă, apoi — fără milă, — despărțiră pe proaspeții soți: unul se duse din nou în închisoare, celalt plecă melancolic spre „rulota”, ce le servise drept locuință până atunci.

Cea mai tânără romancieră a Americii

În Statele-Unite, cel mai mare succes al anului literar îl formează romanul „Johnny, călăul”, scris de o fată de 18 ani, Myrtle Johnston.

Subiectul extrem de senzational, pentru vârsta celei care l-a închipuit și i-a dat extensiunea în cadrul unei povestiri minunate de bine și de dramatic scrisă, uluște prin fantezia lui.

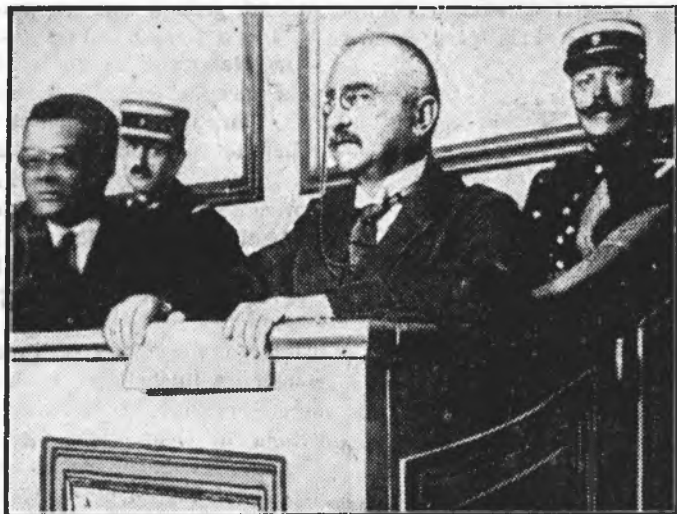
Pe coperta volumului e pus portretul autoarei, o fată frumoasă, cu părul numai cârlionți, dar și cu o „pereche de frumoși ochi feroci”, scrie majoritatea criticilor, unanim în a-i recunoaște talentul extraordinar.

„Totuși — spune unul din ei, — miss Myrtle Johnston, atunci când i se vor adăuga primăvăraticilor ani de până acum, câțiva mai grei, de experiență și suferință personală, foarte firească și alege subiecte mai blânde. Precocitatea ei nu ne sperie ca aceea a unui copil-minune al literaturii, ci ca aceea a unui copil cu fantezia prea dezvoltată, prea rea!”

Se spune că părinților tinerei scriitoare, după citirea acestei recenzii, le-a mai scăzut din primul entuziasm și admirație.

OAMENI, FAPTE ȘI IDEI

Alsacia sub acuzare

În Colmar au început debaterile unui proces, împotriva a 22 de alsacieni autonomiști. Printre aceștia și președintele Uniunii politice alsaciene, dr. Ricklin, care a fost ales deputat în ultimele alegeri ale

parlamentului francez, deși se găsea sub cercetare.

Ilustrația noastră înfățișează pe dr. Ricklin pe banca acuzării.

Centenarul compozitorului Schubert

În Noembrie 1928 se împlinesc 100 de ani de la moartea lui Schubert, poetul sunetelor.

La Viena, care e patria marelui compozitor se pregătesc manifestații grandioase, care vor începe la 26 ale lunii cor.

La începutul lui Iunie va fi săptămâna festivităților oficiale, executându-se concerte din operele maestrului.

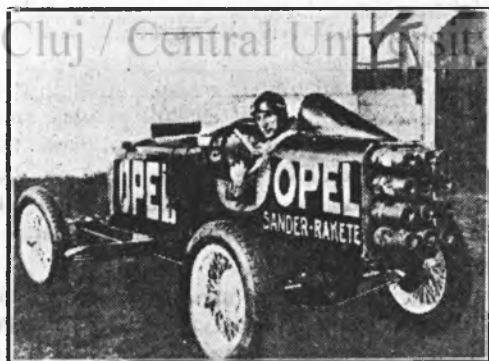

Ilustrația noastră e reproducerea unui placat care anunță lumea serbările din Viena. Pe acest placat scrie „La Viena în anul lui Schubert 1928”.

Chipul lui Schubert e reprodus după o litografie rară executată în 1846 de desenatorul renumit Franz Kriehuber (un prieten de-al compozitorului). Întâmplarea a făcut ca piatra litografică pe care se afla chipul compozitorului și de pe care nu se scosese nici o copie să se găsească intactă.

Tot mai iute

AUTOMOBILUL-RACHETĂ

INGINERUL german Sander a construit, după planurile inginerului bavarez Max Valier un automobil-rachetă. Motorul acestei mașini e înlocuit cu o cameră specială de explozie. Se văd cele 12 tuburi prin care ies flăcările și gazele explozibilului aprins.

Dacă e adevărat că produce un nor de fum, acest automobil are o viteză mare și înseamnă un pas înainte către bolidul-rachetă cu care vom călători în lună sau în Marte.

Divina Suzana se căsătorește

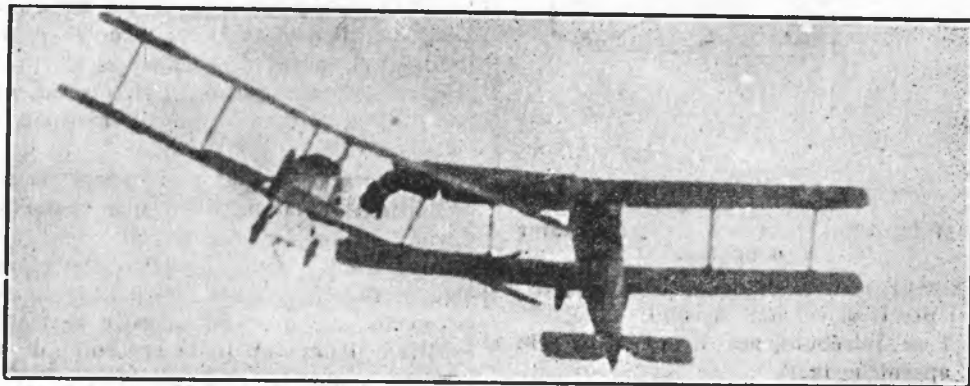

Renumita campioană de tenis, Suzanne Lenglen, pe care francezii au numit-o galant „Divina”, a cucerit inima milionarului din California M. Baldwin. Spre a se căsători cu d-ra Lenglen, M. Baldwin va trebui să se despartă de actuala soție. — Ilustrația noastră reprezintă pe cei doi logodnici, în spe.

Dictatorul spaniol se căsătorește

Senorita Nini Castellanos, soția de 43 ani a lui Primo de Rivera

Prima dată când se fotografiază o ciocnire de avioane.

Invățați să vă construiți singuri, aparatul radiotonic

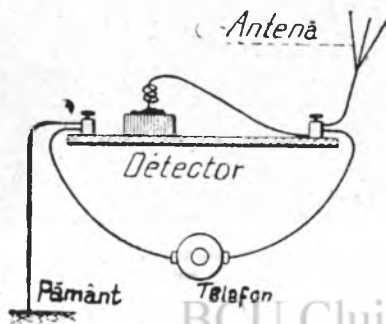
6)

Despre detectori și lampa cu trei electrozi

Detectorul e organul principal al postului de recepție în telefonia fără fir. El slujește să pună în evidență undele pe care le-a prins antena. Nu vom arăta ce se petrece când detectorul este introdus în circuitul aparatului, ci ne vom mărgini a descrie detectoarele mai utilizate.

Există trei feluri de detectoare: galena, detectorul electrolitic și lampa cu trei electrozi.

Detectorul de galenă e un cristal de sulfură de plumb sensibilizat pe care se sprijină extremitatea unui fir subțire 3/10 dintr'un milimetru) de cupru. E suficient să legăm acest detector de antenă prin firul de cupru, să legăm în acelaș loc capătul unui receptor telefonic de 500 ohmi — celălalt capăt al său fiind legat de pământ și prin simplă rotire a cristalului de galenă în fața vârfului de sârmă sau și mai bine prin ridicarea și potrivirea pe cristal, a acestui vârf, vom ajunge să auzim — dacă

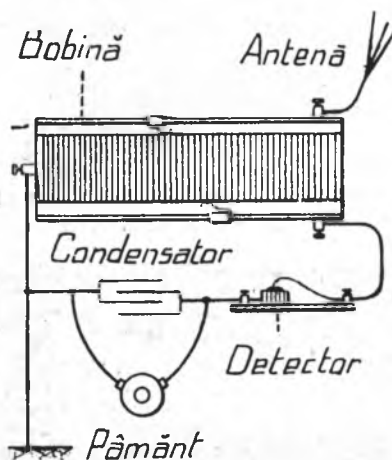
Cum se montează postul cel mai simplu posibil de telefonie fără fir. Detectorul e un cristal de galenă.

suntem aproape de București, semnele telegrafiei fără fir dela Băneasa.

Postul acesta e foarte simplu și în general cu detector de galenă nu se poate face multă ispravă.

Cu toate acestea dacă aparatul posedă o bobină de acord și un condensator, el poate foarte bine sluji pentru audiții la țară, din posturi nu prea depărtate.

Detectorul electrolitic nu se mai întrebuințează.

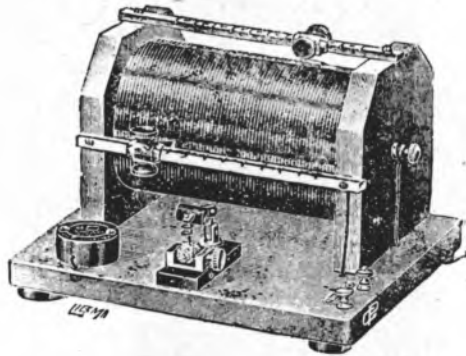
Montajul unui post cu un condensator și o bobină.

Lampa cu trei electrozi e detectorul cel mai precis și cel mai sensibil.

El se întrebuințează în toate orașele și în aparatele mari.

Acest detector se compune dintr'o lampă

electrică al cărui filament (sârmă care devine incandescentă) e foarte scurt. El primește curent dela un acumulator de 4 volți și e înconjurat de un fir răsucit în spirală și numit grilă. O placă în formă de cilindru înconjură această grilă. Prin placă trebuie

Cum se prezintă acelaș post montat de fabrică.

să treacă, atunci când lampa funcționează, un curent de 40-90 volți.

Mai înainte de-a arăta cum se leagă diferitele piese într'un aparat de recepție vom căuta — după cum am făcut și până acum — să lămurim principiile teoretice pe baza cărora funcționează acest important organ al aparatului radiofonic.

ELECTRONII

Am arătat, cu a t prilej*, că printr'un metal oarecare circulă în mod liber electronii. Aceștia — atâta vreme cât metalul e la temperatura obișnuită, nu pot să scape în afară de conductor. Dar dacă metalul e încălzit, electronii, cari circulă printre atomii într'o agitație extremă și când temperatura metalului e destul de mare, pen-tru-acesta să devină incandescent (luminos) ei sunt în parte aruncați afară, în spațiul înconjurător.

Dacă un filament metalic se găsește închis într'o lampă din care s'a scos aerul, și cu ajutorul unui acumulator facem ca firul să se încălzească până la roșu alb, electronii cari se vor produce în ampulă, vor forma o atmosferă de sarcini negative în toata ampulă, sarcini care se vor opune ca alți electroni negativi să părăsească filamentul.

Să facem următoarea experiență:

în lampa noastră să introducem în fața filamentului o placă metalică (al doilea electrod). Să legăm de această placă polul pozitiv al unei baterii de acumulatori, iar polul negativ al acestei baterii să-l legăm de filament. Rezultatul va fi că electronii emiși de filamentul incandescent vor fi absorbiți de placă și filamentul va produce mereu noi electroni, dând naștere la un curent electric, care va trece din placă spre filament.

Să mergem un pas mai departe și să introducem în lampă între filament și placă încă un electrod (al treilea) care se numește grilă. Această grilă o încărcăm cu electricitate pozitivă dela o baterie de câteva elemente, al căror pol negativ se leagă iarăși cu filamentul. Grila are rolul de a ac-

centua extracția de electroni din filament. Ea absoarbe totodată o cantitate oarecare din electroni, lăsând însă pentru placă cea mai mare parte. Filamentul produce electronii, grila îi extrage, placa îi absoarbe.

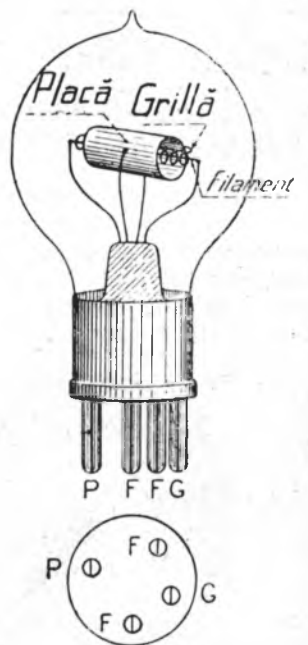
Intr'o lampă cu trei electrozi avem trei circuite: circuitul de încălzire al filamentului, circuitul placă și circuitul grilă.

Filamentul e alimentat de curentul produs de o baterie de acumulatori.

Placa se leagă de polul pozitiv al unei alte baterii de acumulatori al cărui pol negativ se leagă tot la filament, iar grila se leagă de polul pozitiv al câtorva elemente care au polul negativ legat deasemenea la filament.

Dacă vom mări temperatura filamentului (mărind intensitatea curentului) se vor produce mai mulți electroni. Dacă vom mări numărul de elemente, care alimentează grila un număr mai mare de electroni va fi oprit de a trece spre placă. Curentul care circulă dela placă la filament va fi slăbit și va putea fi chiar oprit, când grila nu va mai lăsa ca electronii să treacă spre placă.

LAMPA DETECTOARE

P = placă. F = filament. G = grilă.

Experiența a arătat că variațiuni foarte slabe ale potențialului (tăria curentului) din grilă produc aceste închideri și deschideri de curent.

O undă radiotelefonică adusă în grilă va schimba valoarea potențialului și va modifica deci intensitatea curentului dela placă la filament. Astfel lampa cu trei electrozi e un detector dintre cele mai sensibile.

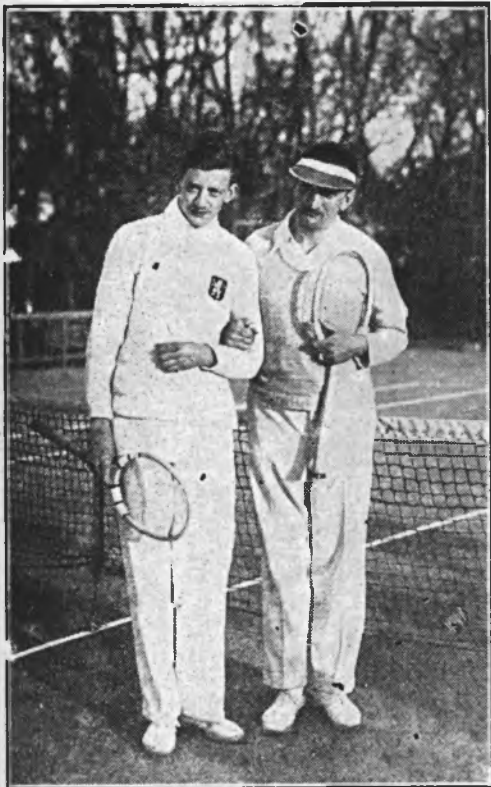
Bineînțeles că ne-am mărginit să dăm o schițare sumară a celor ce se petrec în lampa cu trei electrozi. Atâta e suficient pentru noi, mult mai important fiind desigur să aflăm cum se montează aparatul de recepție. Puțină răbdare și vom lămurii și aceasta.

În numărul viitor vom descrie amănunțit piesele de care avem nevoie la montarea aparatului nostru și vom trece la partea practică a chestiunii.

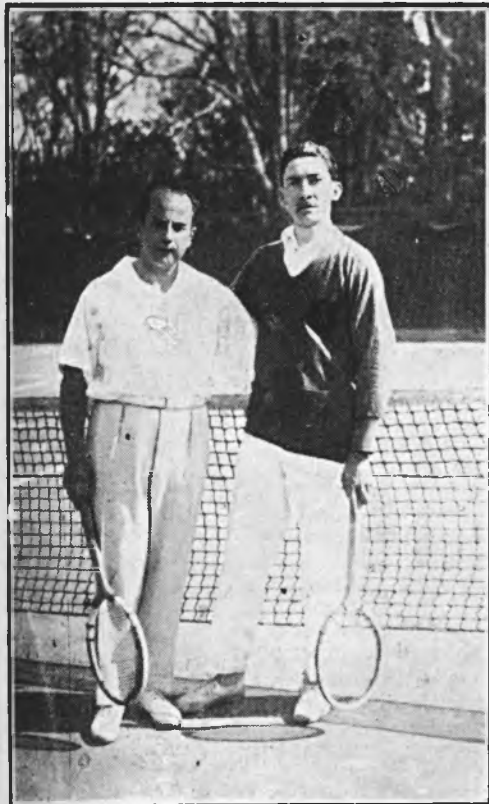
* Vezi: „Realitatea” No. 11 și 13, anul II.

PAGINA SPORTIVĂ

Lupta pentru cupa Dawis

D-nii Iweins-Belgia (la stânga) și Mișu-România (la dreapta)

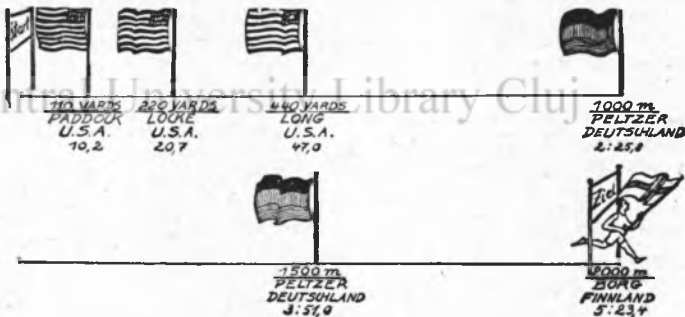
D-nii Ewbank-Belgia (la dreapta) și Lupp-România (la stânga)

Rezultatul matchului de tennis între cele două țări a fost favorabil României. Belgia a fost învinsă. România va avea să lupte cu ceilalți concurenți.

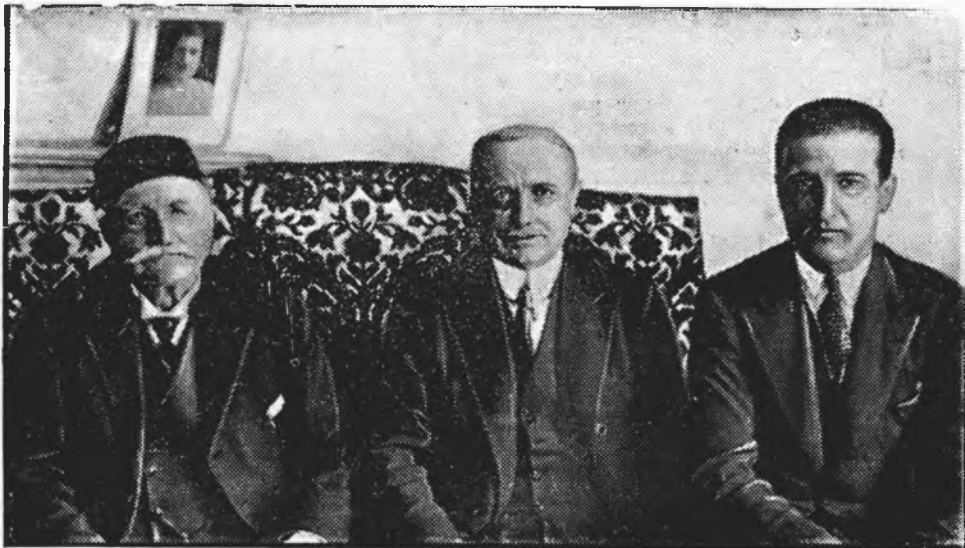
În zilele de 3, 4 și 5 Mai pe terenurile Tennis-Clubului român din București, s'a desfășurat matchul în vederea cupei Dawis.

Ilustrația noastră reprezintă, dela stânga la dreapta: Toussaint, căpitanul echipei belgiene, Lupp (România); Ewbank (Belgia); Dörner (România); Lacroix (Belgia); Mișu (România); Iweins (Belgia).

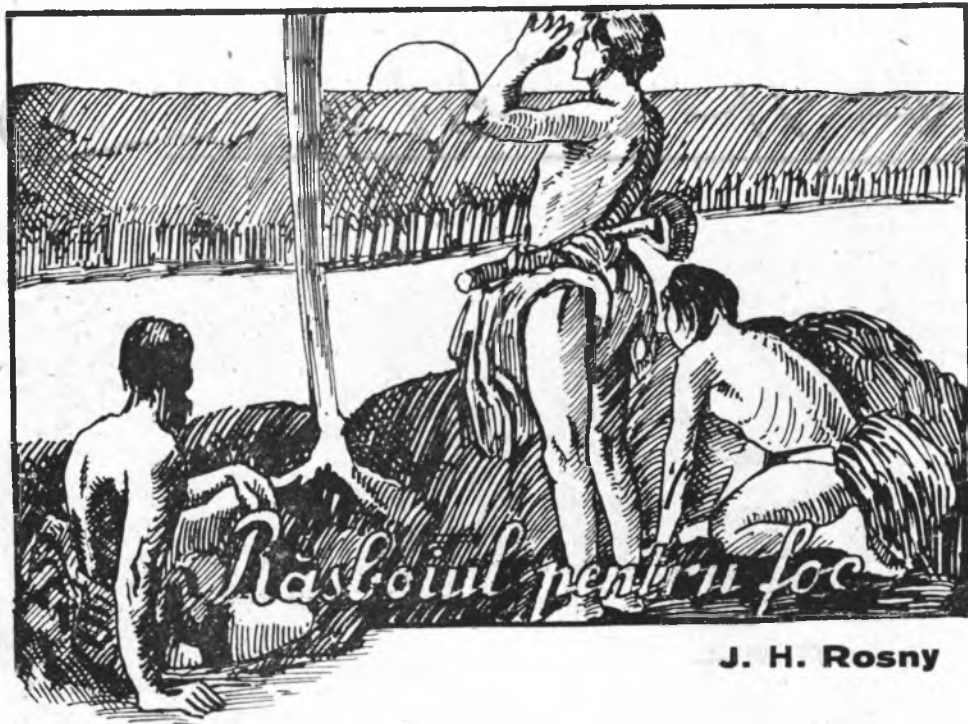
CARE ȚĂRI VOR FI CELE MAI IUȚI LA OLYMPIADA

O schemă care arată pe cei mai buni alergători pe distanța de 110 yarzi 220 yarzi, 440 yarzi, 1000 metri, 1500 metri și 2.900 metri. Odată cu țara e însemnat și numele sprinterilor precum și timpul record pe care-l dețin.

TREI GERAȚII ÎN VAZDUH

Bunicul Blériot, care a fost un luptător pentru aviație, fiul care a trecut, cel din-tâi canalul Mânecei și nepotul, care se pregătește să treacă Oceanul în sbor.

J. H. Rosny

(24)

Roman din timpurile preistorice tradus de N. C.

PARTEA III

CAPITOLUL VIII

Ursul uriaș se află în trecătoare

Întâmplător sau printr'o tactică nedefinită reușiseră să oprească ieșirile trecătoarei. Și atacul părea cu neputință de ocolit. Se putea desprinde aceasta și din glasul mai aspru al ursului și din purtările ursoaicei. Dacă mai șovăiau, aceasta o făceau doar pentru că aveau judecata greoaie, iar instinctul lor pretindea siguranță: ei adulmecau, suflând din greu și răsunător, spre a măsura mai bine depărtarea care-i despărțea de dușmanii ascunși printre blocurile de piatră.

Naoh dădu în pripă porunci. Când urșii își luară avânt, Ulhamrii se și aflau în fundul peșterii. Fiul Leopardului trimise înaintea sa pe cei doi flacări; câteși trei se grăbeau, pe cât le îngăduia, pământul pietros și întortoacherile trecerei.

Găsind peștera goală, urșii uriași pierdură vreme și descuieră urma, printre pașii de mai înainte ai Ulhamrilor. Bănuitori, din timp în timp se opreau. Căci dacă nu le păsa de puterea nici unei ființe, aveau din fire multă prudență, și le era frică de necunoscut. Cunoșteau nesiguranța stâncilor, a peșterii și a prăpăstiilor; ținerea lor de minte bună, păstrau amintirea bolovanilor cari se crapă și se prăbușesc, a pământului care se desface, a râpei în adâncul negurilor, a zăpezii care vine rostogolindu-se sălbatic, a apelor care sfarmă peretele tare. În viața lor, destul de lungă, nici mamutul, nici leul, nici tigru nu-i ameninșase. Dar puterile tainice se ridicau adesea în fața lor: purlau semnele adânci ale pietrei, dispărușe aproape sub zăpezi, s'au văzut duși de puhoai de primăvară și prinși sub pământul prăvălit.

Iar, în dimineața acestei zile, pentru prima dată, niște vietăți îi atacară. Lucrul se întâmplase din întâimeea unei stinci drepte, pe care doar lăcustele și găngăniile o puteau urca. Trei ființe verticale stăteau pe creastă. La vederea urșilor uriași scoaseră un strigăt și aruncară lănci. Una dintre ele râni pe urs. Atunci, necăjit de durere și aprins de mânie, pierdu toată limpezimea instinctului și încercă să ajungă deadreptul pe culme. Dar renunță repede și, urmat de tovarășa sa, căută ocolul potrivit,

În cale, smulse lancia, o adulmecă.

Amintiri i se îmbulziră în creier. Nu întâlnise prea adesea oameni; înfățișarea lor nu-l mira mai mult decât aceea a lupilor sau a hienelor. Fiindcă se dădeau într'o parte din calea lui, fiindcă nu cunoscuse nici siretenia lor, nici cursele pe care le întind, nu-i păsa de ei. Întâmplarea era cu atât mai neașteptată și mai tulburătoare. Ea răsturna așezarea tainică a lucrurilor, scotea la iveală o amenințare neașteptată. Și ursul peșterilor umbra pândind dealungul trecătorilor, pipăia colmicile, mirosea cu luare aminte căile care se împrăștia. Cu vremea obosei.

Fără de rana pe care o avea, n'ar mai fi păstrat decât amintirea nelămurită care doarme în adâncul cărnurilor și nu se deșteaptă decât răscolită de întâmplări asemănătoare. Dar tresăltările durerii îi tot aduceau înainte, din vreme în vreme, chipul celor trei oameni, în picioare pe creastă, și sulița ascuțită... Apoi, chiar durerea încetă să mai fie o chemare. Ursul uriaș nu se mai gândea decât la căutarea grea a hranei, când adulmecă iară miros de om. Mânia îi umplu pieptul. Înștiință ursoaica, care urmase o altă cale, căci nu puteau trăi împreună, mai cu seamă pe vreme rece, în ținuturi prea apropiate. Și după ce se incredință de așezarea dușmanilor și de depărtarea la care se găseau, se grăbi să dea atacul.

În deschiderea întunecată Naoh mai întâi nu simți nici o altă prezență, decât aceea a tovarășilor săi. Apoi, pasul greu al fiarelor începu să se audă, răsufări puternice găfăiau: urșii se apropiu tot mai mult.

Îi părtinea cumpăneala mai bună, sprijiniți cum erau, pe pământ, cu patru labe, cu nara adulmecând urma... La fiecă clipă, câte unul dintre nomazi se poticnea de câte o piatră, cădea în vreo adâncitură, se lovea de vre-un colț de stâncă ieșit din zid, căci trebuiau cărate și armele, și merindele și acele cuști de foc, pe care Naoh nu se îndura să le lepede. Cum flăcărilor se urcau micuțe, în fundul cuștelor, ele nu luminau de fel calea; strălucirea lor slabă, roșatică se pierdea în sus și deabia de arăla întortoacherile zidului. În schimb ea semnala neprecis chipurile fugare...

— Repede! Repede! strigă voevodul.

Dar Nam și Gaw nu puteau s'o ia la goană. Iar fiarele gigantice se tot apropiu. Cu fiecare pas se lămură mai bine suflarea lor. Pentru că furia lor creștea, pe mă-

sură ce simțeau dușmanul mai aproape, când unul, când celălalt mormăiau. Glasul lor puternic răsună de pietre. Naoh își dădea și mai bine seama de grozăvia alcătuirii lor, de strânsoarea puternică, de fărâmițarea neînvinsă a fălcilor...

Curând urșii nu se mai găseau decât la câțiva pași. Pământul tremura sub Naoh, o greutate nemăsurată avea să-i se arunce în spinare...

Se întoarse împotriva morții; îndoinde odată cușca, îndreptă lumina slabă asupra namilei care se clătina. Ursul se opri pe dată. Orce lucru neașteptat îi deștepta luarea aminte. Privi flacăra mică, se clătina pe labe, chemându-și pe infundate tovarășa. Apoi, furia fiind mai puternică, se aruncă asupra omului... Naoh se dăduse îndărăt și aruncă, cu toată puterea, cușca. Ursul lovi în nas, cu o pleoapă arsă, scoase un răcnel de durere, și în vreme ce se pipăia, nomadul câștiga din cale.

O lumină cenușie se strecura prin galerii. Ulhamrii zăreau acum pământul: nu se mai poticneau, alergau în toată graba... Dar urmărirea începea iar, fiarele și ele veneau mai iute și pecând lumina creștea, Fiul Leopardului eugeta că, în aer liber, pericolul va deveni mai mare.

Din nou ursul uriaș era aproape. Arsură pleoapei îi întea furia, părăsise orice luare aminte; cu tot sângele în cap, nimic nu-i mai putea opri avântul. Naoh ghicea acest lucru din suflarea mai adâncă, din mormăielile scurte și aspre.

Era gata să se întoarcă spre a se lupta, când Nam dete un țipăt de chemare. Voevodul văzu o ieșitură de piatră înaltă care îngusta trecătoarea. Nam o și trecuse, Gaw se strecura tocmai pe lângă ea. Botul ursului găfăia la trei pași, când Naoh, la rândul său, alunecă în deschizătură, strângându-și umerii. Dusă de avântul său, fiara se lovi de piatră, și numai botul uriaș trecu prin deschiderea îngustă. Răcnea, își arătă țerestralele dinților, făcea un șgomot înfiorător. Dar Naoh nu se mai temea, se găsea deodată la o depărtare care nu putea fi trecută: piatra, mai puternică decât o sulă de mamuți, mai traicnică decât viața a mii de generații, oprea pe urs, cu tot atâta hotărâre ca și moartea.

Nomadul rânji:

— Naoh e acum mai puternic decât ursul cel mare. Căci dânsul are o ghioacă, o secure și sulițe. El poate lovi ursul, iar ursul nu-i poate răspunde la nici o lovitură.

Ridicase ghioaca. Dar ursul cunoștea cursele pe care le întindea stanca și împotriva cărora lupta de mic. El își trase îndărăt capul, mai înainte ca omul să lovească și se dădu îndărătul ieșiturii de piatră. Păstrează încă mânia, ea îi ridică pieptul și-l lovește puternic în tâmplă, ea îl împinge să facă lucruri nesăbuite. Dar el nu se lasă învins de dânsa. Căci e dus de un instinct înțelept, care nu uită împrejurările. Din acea dimineață, în două rânduri, a observat că omul poate da suferință prin lovituri neobișnuite. Începe să primească soarta, se producea într'insul o operație chinuitoare, care, mai târziu, îl va determina să așeze ființa verticală printre lucrurile periculoase: îl va urî cu slăruință, se va încăpățâna să-l nimicească, dar împotriva lui nu va desfășura numai puterea și luarea aminte, ci îl va pândi și va recurge la atacul neașteptat.

Ursoaica mormăia, mai puțin dumirită de împrejurări, căci nici o rană nu-i mărise înțelepciunea. Pentru că strigătul ursului îi cerea luare aminte, dânsa nu mai înaintă, bănuind vre-o cursă a pietrii, căci nu-și închipuia că vre-un pericol ar putea naște din partea ființelor slabe ascunse după zid.

(Citiți urmarea în numărul viitor)

George Bernard Shaw

Figura cea mai cunoscută în literatura dramatică modernă, autorul a cărui operă se joacă pe toate scenele din lume — țară de Anglia — este omul care are cei mai mulți dușmani.

Il dușmănesc, mai ales în patria lui, nu ignoranții sau proștii, ci chiar mulți critici și literați, pentru că Shaw reprezintă în teatru ideea de progres față de ideea conservatoare.

La 70 de ani G. B. Shaw, cu tot părul său alb ca argintul e vioi la minte și la trup, face sport, înotând zilnic câte o oră și fără să se sinchisească de cei cari îl urăsc, continuă vecinic tânăr și treaz.

Ilustrația noastră reprezintă o caricatură a celebrului desenator american Rafael, înfățișând pe Shaw la 70 de ani.

Flori în tramway

Nu la noi, ci în Olanda, unde societatea de tramwaye din Amsterdam își impodobeste, vagoanele, în luna florilor, cu buchete de flori, spre a impresiona plăcut ochiul călătorului.

Anecdote istorice

Hazay, ministrul de război în guvernul unghuresc al lui Tisza era de origine evreu.

Despre dânsul se povestește următoarea anecdotă :

La o festivitate, de după război, la Budapesta când începu serviciul divin, un grup de ebrediști au intrat în biserică și au pretins ca toți evreii să iasă afară.

Jumătate din asistență părăsi biserică. Dar ebrediștii nu erau mulțumiți, ci cerură ca și evreii botezați să părăsească adunarea, și o jumătate din ce mai rămăsese fu nevoită să plece.

Dar când ebrediștii, tot mai pretențioși, cerură ca și acei ai căror părinți au fost evrei, să iasă din biserică, Mântuitorul se pogori din rama sa și luând de mână pe Hazay, — care se găsea în primele rânduri — îi spuse: Haidem dragă prietene, căci nici pe noi nu ne lasă acli.

Henry Dunant

Organizația crucii roșii e poate singura instituție, care să fie recunoscută de toate statele civilizate. Căci dânsa este aplicarea practică a iubirii de oameni.

Fondatorul ei a fost scriitorul elvețian Henry Dunant a cărui zi de naștere s'a sărbătorit, pentru a 100-oară, la 8 Aprilie.

Henry Dunant, fondatorul crucii roșii, al cărui centenar s'a sărbătorit de curând

Dânsul și-a ales la 1863 steagul patriei sale drept simbol al operei de caritate pe care a întreprins-o și în acest steag a schimbat culorile : crucea roșie pe steagul alb.

Opera lui Dunant e singura care a ținut legată laolaltă omenirea, în toate împrejurările.

Centenarul unui pictor spaniol

PICTORUL spaniol Francisco José Goya y Lucientes s'a născut la 30 Martie 1746 în Saragussa și a murit la 16 Aprilie 1828 la Bordeaux. Și-a făcut renume ca portretist și pictor de fabule.

A lucrat mult în aqua forte, fiind un satiric aspru al organizațiilor sociale, politice și religioase.

Academia de arte din Madrid a ținut, cu prilejul acestui centenar, o ședință festivă sub președinția Regelui Alfons al XII și în prezența dictatorului Primo de Rivera.

Moda de primăvară

Artista de cinematograf Virginia Lee, purtând o părie de Manila cu garnitură de califea marou.

Toaletă elegantă de seară.

Și pălăriile mari sunt iară la modă. Ilustrația noastră înfățișează pe artista de cinema Eva, cu ultimul model de părie de vară.

La începutul fiecărui anotimp, apar multe noutăți, care dispar tot atât de repede ca focurile de artificii. Pe coasta de azur, s'au putut admira, anul acesta, — ca întotdeauna de altfel — cele mai variate și mai strălucitoare modele de modă.

Intr'adevăr, în acest timp, iarna și primăvara își dau mâna. Vârfurile munților strălucesc sub albaștra zăpezi, la poalele lor domnește un climat de sud. Desigur că din tot ce s'a înfățișat pe coasta de azur, nu totul va rămânea.

Anul acesta însă se observă o atenție deosebită dată ansamblului armonios: o unitate de culori între pălărie, rochie și poșetă.

Frumosul a învins practicul și s'au adoptat combinațiunile de culori, în care se simte influența orientului.

Nuanțe îndrăznețe, vii, flori, aduc o notă luminoasă, în cenușiul orașelor mari.

Pentru timpul de dinaintea amiezii rochia de jumper, tare ca fierul. Dar nu de un singur ton. Dimpotrivă!

Prin diversitatea culorilor și a formelor se poate constata chiar unitatea de vederi și solidaritatea care există între femeile din diferite țări.

Nouele tailoriuri, — a căror caracteristică e menținerea liniei svelte — făcute din jachetă și o fustă de acciaș șlofă, sunt feminizate, foarte adesea, printr'o bluză de jumper cu un cordon și un șal. Căci se tot accentuează tendința: „înapoi la Eva!”. Rochia sportivă, de care s'a abuzat e gonită în singurul lor unde se potrivește, pe terenul de sport.

DIN TOATĂ LUMEA

Mobile de lux

Astăzi, lumea preferă arta simplă, în linii drepte, goale. Ornamentele inutile, bibelourile, sunt banale.

Nimănui nu-i mai place liniile sucite, răsucite, ci dă preferință unei materii frumoase, compacte, bogate, prețioase prin ea însăși.

Să nu credem însă, că numai epoca noastră cunoaște voga aceasta. Fără să ne ducem până în vremurile vechiului Egipt, ne egalat în bogăția sa masivă și somptuoasă, am putea învăța la școala romanilor, în ceiace privește arta mobilelor.

Moda mobilelor de citru, a făcut pe vechii romani, să facă adevărate nebunii.

Citrul era o varietate a chiparosului, crescând numai la poalele muntelui Atlas. Meritul principal, al acestui lemn prețios, îl forma un nod, aflat în rădăcina pomului.

Pentru a avea vinele acestea faimoase, pătate ca pielea unei pantere, și pline cu un fel de ochiuri, ca penele unui păun, un cetățean al Romii cheltuia comori întregi.

Două mese, din lemnul acesta, din care una făcea parte din mobilierul lui Asinus Gallus, iar alta, din aceluși lemn Cethegus, au fost vândute cu 1.000.000 sesterți (210 mii franci aur) una, și 1.400.000 sesterți (294.000 fr. aur) cealaltă.

Cicerone nu era prea bogat. Totuși marele orator a vroit să aibe una din mesele de mai sus, și a plătit-o cu un milion de sesterți.

Cum trăește Wilhelm II?

Fostul kaizer o duce la Doorn într'o liniște și ordine exemplară. Totul e măsurat și fixat după ceas. Zilele kaizerului sunt toate la fel.

Se scoală de vreme, ia cafeaua împreună cu soția, și se plimbă prin parcul său. La 8 și 45 toată familia se adună pentru rugăciune. Apoi Wilhelm își schimbă costumul, ia o greblă și un hârleț, și se duce în grădina să lucreze. E ocupația lui cea mai iubită. La 11 jum. se întoarce în cabinet, unde secretarul îi citește tăieturile din jurnale. Apoi singur examinează toată corespondența, citind personal scrisorile. Sunt scrisori dela monarhiștii germani, cu expresia sentimentelor de devotament nelimitat; sunt petiții, sunt și scrisori insultătoare, cu amenințări și blesteme, care, de altfel, nu-l impresionează deloc. Kaizerul le notează cu creionul: „fără răspuns”.

La orele unu — un prânz ușor, după care Wilhelm dormitează câteva minute, în fotoliu, apoi fumează o țigară și se apucă de lucru, scriind „Memoriile” care vor vedea lumina după moartea lui. Se afirmă că cu ajutorul acestor „Memorii” Kaizerul vrea să scape de răspunderea războiului.

Urmează ceaiul, apoi o plimbare. La dîneul vin totdeauna câțiva invitați. Dîneul începe la ora 8. După dîneul, dacă nu rămân mosafirii, Wilhelm petrece seara numai cu principesa Hermina, care brodează, pe când Kaizerul citește tare din clasicii germani.

La ora 11 toți se retrag prin odăile lor și lumina în castel se stinge.

Căpitanul Wilkins, care în 21 de ore a făcut sborul din Labrador până la Spitzberg, trecând deasupra Polului Nord.

Cât aduce un sbor în jurul lumii?

În legătură cu gloria și banii, pe cari i-au câștigat Coste și Le Brix, în urma senzaționalului lor sbor în jurul lumii, se fac acum diverse socoteli în ziarele și de ziarele franceze.

În primul rând s'a reproșat foarte mult oficialității, că celor doi „ași” li s'au făcut fel și chipuri de onoruri, agățându-li-se pe piept Legiunea de onoare, dar că le-au refuzat, cu multă sgârșenie, un dar de onoare.

S'au format numai decât liste de subscripție publică; întâi de către revista „L'auto”, rezultatul ei cifrându-se astăzi la peste o sută de mii de franci, apoi de către toate celelalte ziare pariziene.

Nu mai „L'Intransigeant” anunță adunarea unui sfert de milion. În același timp aflăm, că fabrica de motoare Breguet și cea de avioane Hispano, a numărat glorioșilor lor aviatori, câte un onorariu de 350.000 fr., de fiecare.

Impresiile lor de călătorie, vor fi publicate în „L'Intransigeant” și desigur și în alte ziare, în afara Franței; vor fi filmați, li-se vor înregistra povestiri asupra celor văzute, pe plăci de gramofon, apoi, atunci când sunt chemați să-și facă apariția, la vreo festivitate de mare gală, li se oferă un frumos onorariu...

Până acum, s'a făcut socoteala, că fiecare din cei doi eroi ai aerului, au încasat cel puțin câte un milion de franci, în schimbul disprefului de moarte, de care au dat atât de strălucit dovadă.

Deci și meseria aceasta e de aur, dacă nu ai norocul să mori sau să te schilodești prea rău.

Iar cei cari vor învăța odată istoria culturii din zilele noastre, vor putea să compare, după cifrele unor tablouri speciale, felurimea veniturilor: de la acelea ale unui Iannings, regi ai industriilor și exportatori, până la acelea ale unui Lindbergh, Coste, Le Brix și alții, mai puțin celebri.

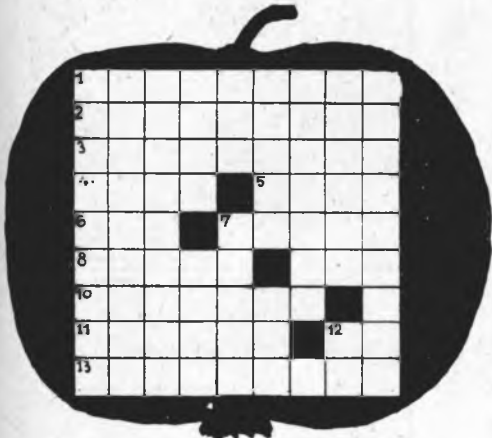
Primul automobil în Paris

Primul automobil și-a făcut apariția, în anul 1898 la Paris și circula sub numele de „fiacre au petrol”. Acest automobil avea un motor de șase cai putere, iar rezervorul avea o capacitate de 18 litri și în loc de benzină se întrebuința petrol — el putea să parcurgă o distanță de 60 kilometri într'o zi. Avea patru locuri și consuma 3 litri de petrol pe oră, roțile erau învelite cu un strat de cauciuc fără pneuri. Pentru o plimbare cu acest automobil se plătea pe atunci, 2,50 frc. pe oră!

Joc No. 1

CUVINTE INCRUCIȘATE trimise de Massu
Const.-București
(10 puncte)

ORIZONTAL ȘI VERTICAL

1. lovit de paralizie
2. Atârnați
3. confirmați
4. privitor la vechii atenieni
5. Serbare mare
6. taifas (mold.)
7. înnegrit
8. A uda
9. aici
10. Ciocănit
11. Ce ține de Italia
12. număr
13. Parte luată dintr'un autor.

Deslegările jocurile se primesc la redacție până la 10 Iunie cor. Fiecare joc acordă deslegătorului un număr oarecare de puncte. Cel care obține numărul cel mai mare de puncte, prin deslegarea celui mai mare număr de jocuri, din numerile 16, 17, 18 și 19 va primi un premiu de 1000 lei. Premiul al doilea e de 500 lei; premiul al treilea 300 lei. Următorii șapte deslegători, primesc câte un volum din operele autorilor renumiți. Deasemenea vom publica numele tuturor deslegătorilor. Premiile se vor distribui la 25 Iunie 1928.

SOCOTEALA SIMPLA.

Un măcelar vine la un avocat.
„Domnule avocat, proprietarul unui câine este dator să plătească paguba pricinuită de acesta ?”
„De bună seamă !”
„Atunci o să vă rog să-mi dat 60 de lei. Câinele d-voastră mi-a șterpelit nn salam, care face tocmai atâta.”
„Bucuros ! Dar consultația mea costă 100 de lei. Primesc dela d-ta încă 40 de lei !”

Joc No. 2

PATRAT trimis de A. Iosif Odobești
(10 puncte)

1. ○ ○ ○ ○ ○
2. ○ ○ ○ ○ ○
3. ○ ○ ○ ○ ○
4. ○ ○ ○ ○ ○
5. ○ ○ ○ ○ ○

- 1) rege gel (258 a. Chr.)
 - 2) cei ce vorbește cu emfază.
 - 3) iarbă crescută după a doua cositură.
 - 4) isbit.
 - 5) muza poeziei lirice.
- Vertical la fel.

Joc No. 3

POLINDROM
de Natalin, Focșani
(5 puncte)

Se dau următoarele litere :
a, a, a, a, n, p, p, s, s, s, s, u, u, u.
Să se combine din aceste litere o frază din 5 cuvinte, care citită invers, să aibă acelaș înțeles.

Hazuri

„Când te chem, trebuie să vii imediat, Marișo !”
„Doamne, Dumnezeuule, conică. Dar dumneata nici nu știi cum se slujește !”

„E adevărat că te-ai căsătorit în taină cu Gică ?”
„Da — de săptămâna trecută”.
„Și de ce în taină ?”
„Pentru că dânsul nu știe încă nimic de asta !”

„Doctorul Mabuse”

Poliția berlineză caută mereu și în zadar pe Bergemann, care și-a însușit și numele eroului unui cunoscut roman (și film!) detectiv : „Doctor Mabuse”, un medic celebru și criminal. Bergemann e într'adevăr „demn” de un astfel de nume. La vârsta lui de 29 ani numai, are un trecut foarte „bogat”. De mai multe ori a fugit din închisoare. Ultima-i evadare e ceva cinematografic: condamnat la mai mulți ani de recluziune, a studiat procedeul fabri ari și a trimiterii lăzilor mari de lemn fabricate de deținuți. S'a ascuns într'o ladă. Camarazii lui l-au închis în ea. Când lada ajunsese în depozitul gărei, Bergemann eșise din ea și se pomeneise liber. Deși poliția se credea mereu pe urmele lui, „Mabuse” a prădat până și ambasada americană.

Aci a găsit o insignă de agent detectiv american, uitată de cineva ; și-a însușit-o și a luat parte apoi, ca detectiv american, la „prinderea hoțului”. Apărea cu această insignă între poliști germani. Și d'ruta și dădea... noi lovituri îndrăznețe. Unor poliști inferiori se recomanda chiar așa : — „Doctorul Mabuse, detectiv american”. Un mare furt de bijuterii (30.000 mărci aur) dela Friedenau a dus poliția la arestarea unei bande de hoți, evident condusă de Bergemann. Urmărindu-l cu succes, poliția de detectivi a înconjurat casa unde se găsea Bergemann.

Ușile, fiind încuiate, s'a procedat la deschiderea lor cu ajutorul „cheilor hoțesti”. Era liniște și întuneric. S'au luat cele mai vaste precauțiuni. Dar Bergemann a întrebuițat un procedeu extrem de abil. Unul dintre complicii lui a chemat la telefon „detasamentul de atac” polițienesc din sectorul vecin, comunicând că niște tâlhari caută să pătrundă în casă, cu ajutorul „cheilor hoțesti”. Detasamentul a arestat „cu mare artă” pe detectivii travestiți. În zăpăceala și cearta care s'a produs Bergemann... s'a făcut nevăzut.

o baie romană pe vapor

Un bazin luxos pentru înotat a fost amenajat în interiorul vaporului „Vulcania” (24.000 tone) care face cursurile între Italia și America de Sud. Bazinul e „tapetat” cu marmoră. Localul are stilul anticelor băi romane. Lumina vine de sus.

Revista Realitatea Ilustrată și-a mutat redacția și administrația la București. Rugăm ca de aci încolo orice corespondență pentru revistă să fie adresată în strada Sărin-dar No. 9, București. Telefon 7/69.

„REALITATEA ILUSTRATĂ”
revistă săptămânală

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
București, str. Sărin-dar 9
Telefon 7/69

PREȚUL ABONAMENTULUI
Pe un an întreg Lei 300
Pe o jumătate de an „ 170
Pe trei luni „ 90
PENTRU STRĂINĂTATE
Pentru America 85
Jugoslavia și Cehoslovacia lei 500

Sub direcțiunea unui comitet
Secretar de redacție: N. Constantin

Manifestația politică dela Alba Iulia

La Alba-Iulia s'a ținut Duminică, 6 Mai o adunare a partidului național-țărănesc, la care a participat un număr foarte mare de săteni, din întreg Ardealul. — Ilustrația noastră înfățișează: 1) grup de sătence din Banat; 2) și 3) coloanele în marș spre Alba-Iulia; 4) Adunarea în piața Mihai Viteazul din Alba-Iulia; 6) și 8) d-nii Mihalache și Maniu vorbind cetățenilor și 7) tribuna.